

Tussen liefde en lijden

Coosje Meerveld

“Mijn leven is mooi geweest. Wat draag ik nu nog bij? Ik ben klaar om te sterven. Maar toen kwam Corona en ineens denk ik: ik wil wel doodgaan, maar niet nu. Niet als er niemand naar het afscheid komen mag, of mijn kinderen en vrienden geen troost kunnen vinden bij elkaar...”

Huisbezoek

Ik word gebeld door een wijkverpleegkundige. Of ik even bij een van hun cliënten een bezoek wil afleggen. Mw. maakt zich zorgen. Nee, niet om haarzelf, maar om een van haar kinderen. Haar dochter is ziek en ze vrezen voor haar leven. Hoe moet dat? Op zo'n hoge leeftijd afscheid moeten nemen van een van je kinderen. Dat wil je toch niet (meer) meemaken?

“Waarom komen ze mij niet halen?” vraagt ze geëmotioneerd. Ik heb een goed leven gehad en eerlijk gezegd ben ik toch aan het wachten op die laatste dag. Niet dat ik geen zinvol leven heb, maar wat draag ik nog bij? Wat heeft het voor zin dat ik de hele dag thuis in mijn stoel zit. Nee, liever ik dan mijn kind. Die heeft nog een flink stuk leven voor zich”.

Opgelucht?

En toen was daar het goede nieuws. Na een paar weken vertelde mw. monter dat het goed ging met haar dochter. De operatie was geslaagd en ze kon weer rustig haar leven gaan opbouwen. Een pak van haar hart. Ze zag het allemaal weer beter zitten. Toch wilde ze graag nog een gesprek. Er was zoveel gebeurd en tegelijk ook helemaal niets. De wereld buiten de deur was ineens onveilig geworden. Corona. Niemand mocht meer op bezoek.

Tijdens het gesprek merkte ik dat ze nog ergens mee zat. Het lukte nog niet om de draad als vanouds weer op te pakken. Er bleef een los draadje hangen aan dit verhaal. Natuurlijk was ze opgelucht over haar dochter. Maar nu zat ze thuis. Alleen. Met de telefoon en televisie als levensgezellen. Ik vroeg door over wat haar bezig hield. En uiteindelijk kwam ze eruit: “Mijn leven is mooi geweest. Wat draag ik nu nog bij? Ik ben klaar om te sterven. Maar toen kwam Corona en ineens denk ik: ik wil wel doodgaan, maar niet nu. Niet als er niemand naar het afscheid komen mag, of mijn kinderen en vrienden geen troost kunnen vinden bij elkaar.”

Overgave

Hoe ingewikkeld kan het soms worden. Als de moed om verder te leven ontbreekt. Als het stil wordt om je heen. Maar sterven geen optie vinden omdat daarmee je nabestaanden in een moeilijk rouwproces komen... Uit liefde voor je kinderen de moed proberen erin te houden.

Hoe dat te doen? Is er genoeg moed om het ervaren lijden te (ver)dragen? Is die liefde dan genoeg? Of moet je kiezen tussen liefde en lijden? En voor hoe lang? Er rest dan overgave en laat dát nou vaak het moeilijkste zijn wat er bestaat.

Auteur

Coosje Meerveld is een van de geestelijk verzorgers die zijn verbonden aan het Centrum voor Levensvragen Oost-Veluwe. Wilt u ook gebruik maken van een aantal gesprekken met een van hen? Dat kan kosteloos als u 50 jaar of ouder bent of als u in de palliatieve fase van een ziekte verkeert.